

Lov nr. 276 af 30. juni 1922 om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning, som senest ændret ved lagtingslov nr. 142 af 8. oktober 1992.

Kapitel I Om Forlovelse.

Kapitel II. Om Betingelserne for Ægteskab.

Kapitel III. Om Lysning.

Kapitel IV. Om Vielse.

Kapitel V. Om Ægteskabs Omstødelse.

Kapitel VI. Om Separation og Skilsmisse.

Kapitel VII. Forskellige Bestemmelser.

Kapitel VIII. Overgangsbestemmelser.

Kapitel I Om Forlovelse.

§ 1. Hæves en Forlovelse under saadanne Forhold, at Skylden for Ophævelsen maa antages væsentlig at paahvile den ene Part, er denne pligtig at yde sin Forlovede Erstatning for Tab, der er lidt ved de Forholdsregler, som med Føje er truffet med det forestaaende Ægteskab for Øje.

§ 2. Besvangrer en Mand sin Forlovede, og hæves Forlovelsen derefter under saadanne Forhold, at han maa antages væsentlig at bære Skylden for Ophævelsen, skal han betale hende en passende Erstatning for den derved forvoldte Forstyrrelse i hendes Stilling og Forhold.

§ 3.¹⁾ Den, som ifølge §§ 7 og 8 skal have Samtykke til at indgaa Ægteskab, skal ikke være erstatningspligtig i Henhold til § 1, naar han ikke har haft saadant Samtykke til Forlovelsen.

Ikke heller kan der paalægges en Mand Erstatning efter § 2, medmindre han ved Besvangrelsen var fyldt 18 Aar.

§ 4. Sag i Henhold til §§ 1 og 2 maa være rejst inden 1 Aar efter Forlovelsens Ophævelse.

§ 5. Tilsagn om en Formueydelse som Erstatning for senere Ophævelse af en Forlovelse er uforbindende.

Kapitel II. Om Betingelserne for Ægteskab.

§ 6.¹⁾ Den, som er under 18 år, må ikke indgå ægteskab, dog at undtagelse herfra kan gøres ved kongelig bevilling i overensstemmelse med de hidtil gældende regler.

§ 7.¹⁾ Den, som er under 18 Aar og ikke tidligere har været gift, maa ikke indgaa Ægteskab uden Forældrenes Samtykke.

Er den ene af Forældrene død eller sindssyg eller aandssvag, eller er han uden Del i Forældremyndigheden, eller vilde hans Erklæring ikke kunne indhentes uden særlig Vanskelighed eller Forhaling, skal den andens Samtykke være tilstrækkeligt. Gælder det anførte begge Forældrene, kræves Samtykke til Ægteskabet fra Væрге eller Kurator.

§ 8. Den, som er gjort umyndig, maa ikke indgaa Ægteskab uden Værgens Samtykke.

§ 9. Nægtes Samtykke i de Tilfælde, som nævnes i §§ 7 og 8, kan Overøvrigheden paa Begæring give Tilladelse til Ægteskabet, hvis der ikke er skellig Grund til Nægtelsen.

§ 10.²⁾ Den, som er sindssyg, aandsvag, Psykopat i højere Grad eller kronisk Alkoholist, maa ikke indgaa Ægteskab uden dertil af Justitsministeriet meddelt Tilladelse. Det samme gælder Epileptikere med jævnlige Anfald eller med udtalte psykiske Forandringer.

Saadan Tilladelse kan kun meddeles, saafremt Justitsministeriet efter indhentet Erklæring fra Retslægeraadet skønner, at det under Hensyn til Lidelsens Art, den ringe Fare for Overførelse paa Afkommet samt Partens Evne til at bedømme Ægteskabets Betydning maa anses for forsvarligt, at Ægteskabet indgaaes.

Tilladelsen kan betinges af, at den paagældende lader sig underkaste Sterilisation (Ufrugtbargørelse) i Overensstemmelse med Lovgivningens Bestemmelser herom, jfr. Lov Nr. 176 af 11. Maj 1935 om Adgang til Sterilisation og Kastration og § 5 i Lov Nr. 171 af 16. Maj 1934 om Foranstaltninger vedrørende aandssvage.

§ 11.²⁾ Den, som lider af Kønssygdom, der endnu frembyder Fare for Smitte eller for Overførelse paa Afkommet, maa ikke indgaa Ægteskab, uden at den anden Part er gjort bekendt med Sygdommen, og begge Parter af en Læge har faaet mundtlig Vejledning om Farene ved den.

§ 12. Ægteskab maa ikke indgaaes mellem Slægtninge i ret op- og nedstigende Linie eller mellem Søskende.

§ 13.³⁾ Ægteskab maa ikke indgaaes mellem Personer, af hvilke den ene har været gift med den andens Slægtning i ret op- eller nedstigende Linie, dog at Undtagelse herfra kan gøres ved kongelig Bevilling, naar det tidligere Ægteskab er opløst ved Døden, og naar ganske særlige Grunde taler for Bevillingens Meddelelse. Er der Fællesbørn i det tidligere Ægteskab, kan Bevillingen kun meddeles, saafremt Hensynet til disse Børn ikke taler derimod.

Ægteskab maa ej heller indgaaes mellem Personer, af hvilke den ene har haft Samleje med den andens Slægtning i ret op- eller nedstigende Linie, dog at Undtagelse herfra kan gøres ved kongelig Bevilling.

§ 14. Ingen maa indgaa nyt Ægteskab, saa længe det tidligere Ægteskab bestaar.

§ 15. Den, hvis Ægteskab er opløst ved Dom, maa ikke indgaa nyt Ægteskab forinden Udløbet af Ankefristen, medmindre saavel den tidligere Ægtefælle som Paatalemyndigheden giver Afkald paa Anke.

Den, hvis Ægteskab er opløst paa Grund af Ægteskabsbrud eller lignende Forhold (jfr. § 59), maa ikke indgaa nyt Ægteskab før Udløbet af den Frist, som maatte være fastsat herfor.

§ 16. Den Kvinde, som har været gift, maa ikke indgaa nyt Ægteskab inden 10 Maaneder fra det tidligere Ægteskabs Ophør, medmindre hun ikke er frugtsommelig fra Tiden før Ægteskabets Ophør, eller der er forløbet 10 Maaneder, efter at Samlivet med Manden ophørte.

§ 17. Den, som har været gift, maa ikke indgaa nyt Ægteskab, førend offentligt Skifte er paabegyndt eller privat Skifte tilendebragt, medmindre der bestod fuldstændigt Særeje mellem Ægtefællerne, eller Fritagelse for Skifte særlig er hjemlet. Justitsministeriet kan dog fritage for Overholdelse af denne Regel, hvor særlige Grunde taler derfor.

§ 18. Naar Personer, af hvilke den ene tilhører et Trossamfund, hvortil den anden ikke hører, agter at indgaa Ægteskab, skal de træffe Bestemmelse om, i hvilken Tro Børnene af Ægteskabet skal opdrages, hvilket skal være enten Folkekirkens eller en af Parternes Tro.

§ 19.⁴⁾ (ophævet).

Om Lysning.

§ 20.⁵⁾ Forinden Ægteskab indgaas, skal der foregaa en offentlig Lysning.

Lysning skal af begge Brudefolkene begæres paa det Sted her i Landet, hvor Bruden bor, efter Brudefolkernes frie Valg enten hos vedkommende Præst eller hos vedkommende borgerlige Myndighed, som paa Færøerne er i Sydstrømø Præstegæld Landfogden, i Suderø søndre Præstegæld Sognefogden og iøvrigt Sysselmanden. Under særlige Omstændigheder kan Amtmanden endelig efter Forstanderskabets Indstilling dertil vælge en egnet Person.

Har Bruden ikke Bopæl her i Landet, begæres Lysningen paa det Sted, hvor Brudgommen bor, eller, hvis heller ikke han bor her i Landet, paa det Sted, hvor en af Parterne opholder sig.

§ 21. Før Lysning sker, skal Brudefolkene tilvejebringe følgende Bevisligheder:

1. Brudefolkene skal fremlægge Fødselsattest eller, hvis saadan ikke kan skaffes, paa anden Maade godtgøre deres Alder og Navn, medmindre Justitsministeriet i saa Henseende indrømmer Lempelser.
2. Vil nogen af Brudefolkene indgaa Ægteskab inden den i § 6 fastsatte Alder, skal den i saa Henseende fornødne kongelige Bevilling fremlægges.
3. Hvis Samtykke udfordres efter §§ 7 eller 8, skal det godtgøres, at Samtykke er givet eller Overøvrighedens Tilladelse meddelt.
- 4.²⁾ Hvis der er Grund til at antage, at nogen af Brudefolkene er sindssyg, aandssvag, Psykopat i højere Grad, kronisk Alkoholist eller lidende af Epilepsi af den i § 10 nævnte Karakter, skal der fremlægges enten Attest fra en dertil autoriseret Læge om, at den paagældende Lidelse ikke kan paavises hos vedkommende, eller Tilladelse fra Justitsministeriet til Ægteskabets Indgaaelse.
- 5.⁵⁾ Brudefolkene skal, enhver for sit Vedkommende, afgive skriftlig Erklæring paa Tro og Love om, at der ikke er nogen Hindring for Ægteskabet af saadan Grund som nævnt i § 11.
Den, som lider eller tidligere har lidt af Kønssygdom, maa kun afgive saadan Erklæring, naar der enten foreligger en ham indenfor den sidste Maaned meddelt skriftlig Lægeerklæring om, at Fare for Smitte ved Sygdommen eller for dens Overførelse paa Afkommet er højst usandsynlig, eller den anden Part er gjort bekendt med Sygdommen, og begge Parter af en Læge har faaet mundtlig Vejledning om Farene ved den.
Nærmere Regler for Afgivelsen af de fornævnte Lægeerklæringer kan gives af Justitsministeriet, der ogsaa efter Indstilling af Sundhedsstyrelsen kan fratage en Læge, der har gjort sig skyldig i Misbrug ved Udstedelse af Erklæringerne, Retten til at faa sine Erklæringer taget i Betragtning efter nærværende Lovbestemmelse.
6. Brudefolkene skal skriftlig paa Tro og Love erklære, at de ikke er saa nær beslægtede som angivet i § 12, samt enten paa samme Maade erklære, at der ikke bestaar det i § 13 omhandlede Svogerskab mellem dem, eller, hvis dette er Tilfældet, forevise den i saa Henseende fornødne kongelige Bevilling.
7. Enhver af Brudefolkene skal afgive skriftlig Erklæring paa Tro og Love om, hvorvidt han tidligere har indgaaet Ægteskab. Er dette Tilfældet, skal der fremlægges Bevis for, at den tidligere Ægtefælle er død, eller at Ægteskabet er opløst ved Skilsmisse eller omstødt. Beviset for den tidligere Ægtefælles Død føres som Regel ved Attest fra indenlandsk eller udenlandsk offentlig Myndighed. Bevis for, at et tidligere Ægteskab her i Landet er blevet opløst ved Skilsmisse eller omstødt, føres ved Forevisning af Bevillingen eller af en Udskrift af Dommen; denne sidste skal være ledsaget enten af en Attest fra vedkommende overordnede Rets Kontor for, at Appelstævning ikke er udtaget inden 8 Uger fra Dommens Afsigelse, eller af Bevis for, at baade Modparten og Paatalemyndigheden har givet Afkald paa Appel. Overholdelsen af Regelen i § 15, 2det Stykke, godtgøres ligeledes ved Forevisning af Bevillingen eller en Udskrift af Dommen.

Justitsministeriet bestemmer, om udenlandske Bevillinger eller Domme afgiver tilstrækkeligt Bevis for et Ægteskabs Ophør.

8. Har Bruden tidligere været gift, og vil hun indgaa Ægteskab, inden den i § 16 bestemte Ventetid er forløbet, skal hun føre Bevis for, at hun er berettiget dertil.
9. Den, der tidligere har været gift, skal derhos godtgøre, at der ikke af Hensyn til Regelen i § 17 er noget til Hinder for det nye Ægteskabs Indgaaelse.
10. Tilhører den ene af Brudefolkene et Trossamfund, hvortil den anden ikke hører, skal de skriftlig afgive den i § 18 omhandlede Erklæring om, i hvilken Tro Børnene af Ægteskabet skal opdrages.
11. Hver af Brudefolkene skal afgive en skriftlig Erklæring paa Tro og Love om, hvorvidt han har Børn udenfor Ægteskab, overfor hvilke der paahviler ham Forsørgelses- eller Bidragspligt.
- 12.⁴⁾ (ophævet).
13. Rigtigheden af de i Henhold til Nr. 6 og 7 afgivne Erklæringer skal skriftlig paa Tro og Love bekræftes af to paalidelige og myndige Forlovere, der tillige skal bevidne, at de nøje kender den paagældende Part. Forloverne kan være fælles for begge Parter; Overøvrigheden kan i særegne Tilfælde meddele Fritagelse for at stille Forlovere.

Justitsministeriet er bemyndiget til at fastsætte en almindelig Fællesform, hvori de i nærværende Paragraf omtalte Erklæringer og Attester bliver at afgive.

§ 22.⁵⁾ De i § 21 omhandlede Bevisligheder forelægges for de i § 20 nævnte Myndigheder.

Naar Bevislighederne skønnes at være i Orden, meddeler vedkommende Myndighed Brudefolkene Attest herom.

Derefter iværksættes Lysning snarest muligt.

Saaframt der for vedkommende Myndighed kan være Tvivl om, hvorvidt Bevislighederne er i Orden, skal disse, forinden Attest udstedes, forelægges for Landfogden.

§ 23.⁵⁾ Lysningen, der skal indeholde Parternes fulde Navn, Stilling, Bopæl og Fødested, foretages paa det Sted her i Landet, som er fastsat i § 20, og sker paa Færøerne enten ved Kundgørelse fra Prædikestolen eller Kordøren eller ved Tinglæsning, alt efter som Lysningen foretages af Præsten eller Degnen paa Præstens Vegne eller af de borgerlige Myndigheder. Lysningen foretages kun een Gang, og Vielsen maa ikke finde Sted, forinden der er hengaaet 14 Dage fra Lysningen (Lysningsfristen).

Nærmere Regler om Lysning ved Kundgørelse fra Prædikestolen eller Kordøren gives af Kirkeministeriet.

Hvis nogen af Brudefolkene har Bopæl i Udlandet, skal Kundgørelse om Ægteskabet tillige ske dér i de Tilfælde og efter de Regler, som Justitsministeriet bestemmer.

§ 24. Anmeldelse af Hindringer for et Ægteskabs Indgaaelse sker for den Myndighed, der har undersøgt, om Ægteskabets betingelserne foreligger, hvilken Myndighed afgør, om der foreligger en Ægteskabshindring, dog med Forbehold af Parternes Ret til at faa Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene.

§ 25. Naar Lysningsfristen er udløbet, uden at der har vist sig at foreligge nogen Hindring for Ægteskabets Indgaaelse, meddeler den Myndighed, der har forestaaet Lysningens Iværksættelse, paa Begæring Parterne Attest om, at behørig Lysning har fundet Sted, og at der ikke foreligger nogen Ægteskabshindring.

§ 26. Fritagelse for Lysning, saavel kirkelig som borgerlig, kan ske ved kongelig Bevilling i Overensstemmelse med de hidtil fulgte Regler, naar særlige Grunde taler derfor.

Ligeledes kan Lysning undlades, naar der paa Grund af en af Parternes Sygdom er alvorlig Fare ved at

opsætte Vielsen, hvilket saa vidt muligt skal godtgøres ved Lægeattest.

§ 27.⁵) Betalingen for Udførelsen af de i nærværende Kapitel omhandlede Forretninger fastsættes ved kongelig Anordning.

Betalingen tilfalder Statskassen.

Kapitel IV. Om Vielse.

§ 28. Ægteskab stiftes enten ved kirkelig eller ved borgerlig Vielse.

§ 29. Kirkelig Vielse kan finde Sted:

- 1) indenfor den danske Folkekirke, naar en af Brudefolkene hører til denne;
- 2) indenfor saadanne Trossamfund, hvis Præster er anerkendt som berettigede til her i Landet at forrette Vielser med borgerlig Gyldighed, naar en af Brudefolkene hører til vedkommende Trossamfund.

Kongen kan bestemme, at Medlemmer af udenlandske evangelisk-lutherske Trossamfund skal være ligestillede med Folkekirkens Medlemmer med Hensyn til Adgangen til kirkelig Vielse.

§ 30. Kirkelig Vielse indenfor Folkekirken foretages af dennes Præster.

Ved kongelig Anordning bestemmes det, hvilke Præster i Folkekirken der skal kunne vie, samt hvilke af disse der skal kunne bemyndige en anden i Folkekirken præsteviet Mand til paa deres Ansvar at foretage en Vielse.

Kirkelig Vielse indenfor andre Trossamfund foretages af de dertil særlig anerkendte Præster.

En Præst i Folkekirken er kun pligtig at foretage en Vielse, saafremt begge Brudefolkene hører til Folkekirken, og en af dem derhos er Medlem af hans Menighed. Præsten kan dog nægte at vie en fraskilt. Mener han i øvrigt af religiøse Grunde ikke at kunne eller burde foretage en Vielse, skal han forelægge Biskoppen Sagen; denne afgør da efter en Undersøgelse af samtlige Sagens Omstændigheder, om den paagældende Præst bør fritages for at foretage Vielsen. – Tilsvarende Regler gælder med Hensyn til en Præsts Pligt til at foretage Lysning ved Kundgørelse fra Prædikestolen.

§ 31. Adgang til at blive borgerlig viet staar aaben for alle, uanset om Betingelserne for kirkelig Vielse er til Stede eller ikke.

§ 32.⁵) Borgerlig Vielse foretages i Sydstrømø Præstegæld af Landfogden, i Suderø søndre Præstegæld af Sognefogden og iøvrigt af Sysselmanden, ligesom ogsaa den af Amtet i Henhold til § 20 valgte Person kan foretage borgerlig Vielse.

De i denne Paragraf nævnte Myndigheder er pligtige at udføre vielse og dermed forbundne Forretninger for dem, der ønsker det, uden Hensyn til, om nogen af Brudefolkene er bosat indenfor den paagældende Myndigheds stedlige Omraade eller ej.

§ 33. Hvis ikke Fritagelse for Lysning er hjemlet ved § 26, maa Vielse ikke foretages, førend lovlig Lysning har fundet Sted. Herom maa Attest efter § 25 forelægges, medmindre den Myndighed, for hvem Ægteskabet indgaas, selv har forestaaet Lysningens Iværksættelse. Til Trods for stedfundne Lysning maa Vielse ikke foretages, saafremt det er nævnte Myndighed bekendt, at Ægteskabsbetingelserne ikke er til Stede.

Er der hengaaet mere end 3 Maaneder efter Lysningsfristens Udløb, kan Vielse ikke mere foretages paa Grundlag af den stedfundne Lysning.

§ 34. Indgaas Ægteskab uden forudgaaende Lysning, skal den i § 22 foreskrevne Attest forelægges

den Myndighed, for hvem Ægteskabet indgaas.

§ 35.⁵⁾ Paa den for Vielsen bestemte Dag og Tid, der saa vidt muligt skal vælges efter Brudefolkens Ønske, møder disse ved kirkelig Vielse i Kirken og ved borgerlig Vielse hos de i § 32 nævnte Myndigheder.

Ved kongelig Bevilling, der meddeles i Overensstemmelse med de hidtil for Vielsesbrev gældende Regler, kan Brudefolkene opnaa Ret til at lade Vielsen foregaa i Brudens Hjem eller et andet Sted, hvorom der mellem Brudefolkene og den Myndighed, for hvem Ægteskab skal indgaaes, træffes Aftale.

Ligeledes kan Afvigelse fra de i 1ste Stykke nævnte Sted ske, saafremt en af Parterne paa Grund af livsfarlig Sygdom begærer at blive viet paa sit Sygeleje.

Maa den Person, der skal foretage Vielsen, i de i 2det og 3die Stykke nævnte Tilfælde møde mere end 1 Kilometer fra sin Bolig, skal Parterne paa passende Maade befordre ham dertil.

§ 36. Vielsen skal foregaa i mindst to Vidners Overværelse.

Brudefolkene skal ved samtidigt Møde paa Spørgsmaal af Præsten eller den borgerlige Myndighed erklære at ville ægte hinanden og derpaa af ham forkyndes at være Ægtefolk.

De nærmere Regler om Fremgangsmaaden ved Vielse i Folkekirken og ved borgerlig vielse gives ved kongelig Anordning.

§ 37. Umiddelbart efter Vielsen indføres den ved kirkelig Vielse i Kirkebogen og ved borgerlig Vielse i en dertil indrettet Protokol (Ægteskabsbogen).

Nærmere Regler om Førelse af Ægteskabsbogen og dens Duplikat, om Vielsens Anmeldelse til anden Kirkebog, Ægteskabsbog eller Personregister og om Udfærdigelse af Bevis for Vielsen vil, indtil disse Forhold er ordnet ved Lov, være at give ved kongelig Anordning.

§ 38. En stedfunden Vielse har kun Retsvirkning, hvis den er sket for en af de i §§ 29 og 32 nævnte Myndigheder, og de i § 36, 2det Stykke, foreskrevne Regler er iagttaget. Derimod er det uden Betydning for Vielsens Gyldighed, at Reglerne om Lysning eller Ægteskabs Indgaaelse i øvrigt er tilsidesat, eller at vedkommende Myndighed i det foreliggende Tilfælde har overskredet Grænserne for sin Beføjelse.

§ 39.⁵⁾ Betalingen for de Vielsen vedrørende Udskrifter fastsættes ved Anordning.

Betalingen tilfalder for den første Udskrift af Kirkebogen og for Udskrifter af Ægteskabsbogen Statskassen.

Statskassen afholder Udgiften til Anskaffelse af Ægteskabsbøger og Duplikater af disse samt til Duplikaternes Førelse.

§ 40. Ægtefællerne har Adgang til at faa et ved borgerlig Vielse indgaaet Ægteskab kirkelig velsignet efter Aftale med en Præst i Folkekirken. Nærmere Regler herom fastsættes ved kongelig Anordning.

§ 41. Angaaende de ovenfor i §§ 30, 4de Stykke, 35, 36, 3die Stykke, 39 og 40 omhandlede Forhold gælder for de anerkendte Trossamfunds Vedkommende disses særlige Forskrifter.

Kapitel V. Om Ægteskabs Omstødelse.

§ 42.²⁾ Er Ægteskab indgaaet i Strid med Reglerne i §§ 12 eller 14, bliver det at omstøde ved Dom.

I Tilfælde af Tvegifte kan det dog ikke omstødes, naar det tidligere Ægteskab er ophørt, inden Sag er anlagt.

Sag til Omstødelse skal anlægges af det offentlige, men kan ogsaa anlægges af en af Ægtefællerne eller i Tilfælde af Tvegifte tillige af Ægtefællen i det tidligere Ægteskab.

Omstødsessag kan anlægges af det offentlige, naar et Ægteskab er indgaaet i Strid med Reglerne i §§ 10 eller 13, og det ikke skønnes forsvarligt at lade det blive bestaaende.

§ 43.²⁾ En Ægtefælle, som ved Ægteskabets Indgaaelse var sindssyg eller i højere Grad aandssvag uden at have faaet Tilladelse til Ægteskabet efter § 10, kan paastaa sit Ægteskab omstødt ved Dom. Er der hengaaet 6 Maaneder, efter at Sindssygdommen er blevet helbredet, kan Sag ikke anlægges.

Saaframt nogen, der er sindssyg, aandssvag, Psykopat i højere Grad, kronisk Alkoholist eller Epileptiker med jævnlige Anfald eller med udtalte psykiske Forandringer, har indgaaet Ægteskab uden at have faaet Tilladelse dertil efter § 10, kan den anden Ægtefælle, hvis han ved Ægteskabets Indgaaelse ikke havde kundskab om Lidelsen, paastaa Ægteskabet omstødt, medmindre der er forløbet 6 Maaneder, efter at han har faaet saadan Kundskab, eller Lidelsen senere er helbredet. Sagen maa i hvert Fald anlægges senest 3 Aar efter Ægteskabets Indgaaelse.

§ 44. Et Ægteskab bliver endvidere at omstøde efter Paastand af den ene Ægtefælle:

1. naar han ved Ægteskabets Indgaaelse befandt sig i forbigaaende Sindsforvirring eller lignende Tilstand, som udelukker Evnen til at handle fornuftsmæssigt;
2. naar han af en Fejltagelse har ladet sig vie til en anden end sin Forlovede eller uden at ville indgaa Ægteskab;
- 3.²⁾ naar uden hans Vidende den anden Ægtefælle ved Ægteskabets Indgaaelse led af Kønssygdom, som endnu frembød Smittefare, Epilepsi af den i § 10 nævnte Karakter eller Spedalskhed eller af en uhelbredelig legemlig Mangel, der gør uskikket til Ægteskab;
4. naar han er blevet forledet til at indgaa Ægteskabet derved, at han af den anden Ægtefælle gennem falske Oplysninger eller svigagtig Fortielse af Sandheden er vildledet om, hvem den anden er, eller angaaende saadanne Omstændigheder ved hans tidligere Liv, som med fuld Føje maatte have afholdt Sagsøgeren fra at indgaa Ægteskabet, og som endnu maa tillægges en saadan Betydning for Forholdet mellem Ægtefællerne, at Ægteskabet ikke billigvis kan fordres opretholdt;
5. naar han er blevet tvunget til at indgaa Ægteskabet.

Sag om Ægteskabs Omstødelse kan ikke anlægges, naar der er forløbet 6 Maaneder, efter at den under Nr. 1 omtalte Sindstilstand er ophørt, eller efter at den paataleberettigede Ægtefælle i de under Nr. 2-4 nævnte Tilfælde er blevet bekendt med Omstødsesgrunden, eller efter at den under Nr. 5 nævnte Tvang er ophørt. Sag maa i hvert fald være anlagt senest 3 Aar efter Ægteskabets Indgaaelse. Sag om Omstødelse kan ikke heller anlægges

- a) paa Grund af Kønssygdom, naar Ægtefællen ikke er blevet smittet, og Sygdommen ikke mere frembyder Smittefare, eller
- b) paa Grund af anden Sygdom, naar den er helbredet.

§ 45. Med Hensyn til Retsvirkningerne af Ægteskabs Omstødelse finder Reglerne om Skilsmisse tilsvarende Anvendelse, medmindre andet nedenfor er bestemt.

§ 46. Ved Skifte i Anledning af Ægteskabs Omstødelse udtager hver Ægtefælle forlods saa meget af Fællesboet, som svarer til, hvad han har indbragt i Boet ved Ægteskabets Indgaaelse eller gennem senere Erhvervelse ved Arv eller Gave, eller hvad han har overført til Fællesboet fra eget Særeje. Strækker den fælles Formue ikke til, sker der forholdsvis Afkortning. Det, som den ene Ægtefælle har skænket den anden som Særeje, kan fordres tilbage.

§ 47. Omstødes et Ægteskab ifølge § 42, og var den ene Ægtefælle ved Ægteskabets Indgaaelse i god Tro, den anden derimod ikke, har den førstnævnte Krav paa en Godtgørelse, der fastsættes efter

Billighed under Hensyn til begges økonomiske Kaar og de øvrige Omstændigheder.

Samme Ret tilkommer en Ægtefælle, som opnaar sit Ægteskabs Omstødelse ifølge § 43, 1ste Stykke, eller § 44, hvis den Omstændighed, hvorpaa Omstødelsen grundes, var den anden Ægtefælle bekendt.

Kravet paa Godtgørelse, der kan tilkendes som en periodisk Ydelse, skal fremsættes under Omstødelssagen.

§ 48. For Tiden efter Ægteskabets Omstødelse paahviler det ikke nogen af Ægtefællerne at bidrage til den anden Ægtefælles Underhold.

§ 49.⁶⁾ (ophævet).

§ 50. Dør en af Parterne i et Ægteskab, som kunde omstødes efter § 42, inden Omstødelse er sket, kan den efterlevende Ægtefælle eller enhver af Arvingerne kræve Reglerne i § 46 bragt til Anvendelse, ligesom Ægtefællen kan kræve Godtgørelse efter Regelen i § 47.

Den i nærværende Paragrafs 1ste Stykke hjemlede Ret tilkommer den paataleberettigede efter §§ 43 eller 44, naar den anden Ægtefælle dør, inden Omstødelse er sket, og inden Paataleretten er tabt.

Dør den ifølge §§ 43 eller 44 paataleberettigede Ægtefælle, efter at Sagen er anlagt, eller var han i de i § 43, 1ste Stykke, eller § 44, Nr. 1, nævnte Tilfælde indtil sin Død i saadan Tilstand som dér nævnt, kan ogsaa enhver af hans Arvinger kræve Reglerne i § 46 bragt til Anvendelse.

Krav efter 1ste, 2det og 3die Stykke maa fremsættes inden 6 Maaneder efter Dødsfaldet.

Dør en tvegift Ægtefælle, inden Ægteskabet er omstødt, skal den Ret mod Trediemand til Erstatning, Pension eller andet økonomisk Gode, som ved Dødsfald tilfalder en efterlevende Ægtefælle, tilkomme Ægtefællen i det første Ægteskab, saafremt andet ikke fremgaar af Omstændighederne.

§ 51.⁷⁾ (ophævet).

Kapitel VI. Om Separation og Skilsmisse.

§ 52. Naar Ægtefæller, som paa Grund af dyb og varig Uoverensstemmelse finder ikke at kunne fortsætte Samlivet, er enige om at ønske Separation og om Ordningen af de i §§ 68 og 70 samt i Lov om Umyndighed og Værgemaal af 30. Juni 1922 § 24 omhandlede Forhold, bliver Separationsbevilling at meddele dem af Overøvrigheden.

§ 53. Efter Paastand af den ene Ægtefælle bliver der at give Dom til Separation, naar den anden Ægtefælle gør sig skyldig i grov Forsømmelse af sin Underholdspligt mod Ægtefællen eller Børnene eller i øvrigt i grov Krænkelse af sine Pligter imod dem eller er henfalden til Misbrug af Beruselsesmidler eller fører et lastefuldt Liv, medmindre Sagsøgeren selv ved sin Optræden eller sit Forhold overfor den anden Ægtefælle har givet Anledning til dennes Forsømmelse eller Forseelse.

Maa ellers paa Grund af dyb Uoverensstemmelse Forholdet mellem Ægtefællerne anses for ødelagt, kan enhver af dem faa Dom til Separation, medmindre Uoverensstemmelsen hovedsagelig skyldes Sagsøgerens Forhold overfor den anden Ægtefælle.

§ 54. Har Ægtefæller levet separerede i 1 Aar og 6 Maaneder, uden at Samlivet senere er genoptaget, bliver Ægteskabet at opløse ved kongelig Bevilling, naar Ægtefællerne er enige om Skilsmissen og om Ordningen af de i §§ 69 og 70 samt i Lov om Umyndighed og Værgemaal af 30. Juni 1922 § 24 omhandlede Forhold. Har de levet separerede i to Aar og seks Maaneder, kan enhver af Ægtefællerne kræve Bevillingen.

§ 55. Har paa Grund af Uoverensstemmelse mellem Ægtefæller deres Samliv uden stedfunden

Separation været hævet i mindst 4 Aar, uden at det senere er genoptaget, kan enhver af Ægtefællerne paastaa Ægteskabet opløst ved Dom; dog bør Opløsningen af Ægteskabet i Almindelighed ikke ske, saafremt Sagsøgeren ved sin egen Livsførelse hovedsagelig er Skyld i Samlivets Ophævelse, og den anden Ægtefælle modsætter sig Opløsningen.

§ 56. Et Ægteskab bliver efter Paastand af den ene Ægtefælle at opløse ved Dom, naar den anden Ægtefælle i 2 Aar mod Sagsøgerens Villie og uden fyldestgørende Grund har unddraget sig Samlivet, og dette ikke senere er genoptaget.

§ 57. Et Ægteskab bliver efter Paastand af den ene Ægtefælle at opløse ved Dom, naar den anden Ægtefælle er forsvundet, og 3 Aar er hengaaet fra den sidste Efterretning om, at han var i Live.

§ 58. Et Ægteskab bliver efter Paastand af den ene Ægtefælle at opløse ved Dom, naar den anden Ægtefælle har indgaaet nyt Ægteskab i Strid med Regelen i § 14.

Sagen maa anlægges inden 6 Maaneder efter, at Ægtefællen er blevet vidende om det nye Ægteskabs Indgaaelse.

§ 59. Et Ægteskab bliver efter Paastand af den ene Ægtefælle at opløse ved Dom, naar den anden Ægtefælle har gjort sig skyldig i Ægteskabsbrud eller andet usædeligt Forhold, der kan sidestilles dermed, medmindre Ægtefællen frivillig har medvirket til Handlingen, har samtykket i den eller paa anden Maade maa anses for at have frafaldet sin Ret. Det kan derhos bestemmes, at den skyldige Ægtefælle ikke maa indgaa nyt Ægteskab forinden Udløbet af et vist Tidsrum, der dog højst kan sættes til 2 Aar.

Sagen maa anlægges inden 6 Maaneder efter, at Ægtefællen er blevet vidende om Handlingen, og senest inden 2 Aar efter, at den er begaaet.

§ 60. Et Ægteskab bliver efter Paastand af den ene Ægtefælle at opløse ved Dom, naar den anden Ægtefælle med Kundskab eller Formodning om at lide af Kønssygdom, som endnu frembyder Smittefare, ved Samleje har udsat Ægtefællen for Smitte, medmindre Ægtefællen med Kundskab om Smittefare frivillig lod sig udsætte for den.

Sagen maa anlægges inden 6 Maaneder efter, at Ægtefællen er blevet vidende om, at han er blevet udsat for Smitte, og kan, hvis Ægtefællen ikke er blevet smittet, ikke anlægges, naar Sygdommen ikke mere frembyder Smittefare.

§ 61. Et Ægteskab bliver efter Paastand af den ene Ægtefælle at opløse ved Dom, naar den anden har stræbt Sagsøgeren efter Livet eller har gjort sig skyldig i Mishandling af denne.

Sagen maa anlægges inden 6 Maaneder efter, at Ægtefællen er blevet vidende om Handlingen, og senest inden 3 Aar efter, at den er begaaet.

§ 62.⁹⁾ Et Ægteskab bliver efter Paastand af den ene Ægtefælle at opløse ved Dom, naar den anden Ægtefælle af en dansk Domstol er idømt Straf af Fængsel i 2 Aar eller derover eller dømt til Indsættelse i Arbejdshus eller Sikkerhedsforvaring, medmindre Ægtefællen frivilligt har medvirket til den strafbare Handling eller har samtykket i den. Hvis saadan Straffedom er afsagt af udenlandsk Domstol, kan Retten under Hensyn til Beskaffenheden af den begaaede Forbrydelse og de øvrige foreliggende Omstændigheder tillægge denne Dom samme Retsvirkning som en dansk Dom.

Sagen maa anlægges inden 6 Maaneder efter, at Ægtefællen er blevet vidende om Domfældelsen, og senest inden 3 Aar efter Dommens Afsigelse.

§ 63. Et Ægteskab bliver efter Paastand af den ene Ægtefælle at opløse ved Dom, naar den anden Ægtefælle lider af saadan Sindssygdom, at Fortsættelsen af Ægteskabet ikke bør fordres, og

Sygdommen under Ægteskabet mindst har varet i de sidste 3 Aar, uden at der er rimelig Udsigt til varig Helbredelse.

§ 64. I de Tilfælde, hvor en Ægtefælle har Krav paa at opnaa Skilsmisse, skal han være berettiget til i Stedet at fordre Separation.

§ 65. I de Tilfælde, hvor en Ægtefælle er berettiget til at faa Separation eller Skilsmisse ved Dom, kan Afgørelsen, naar begge Parter har fremsat Begæring derom træffes ved Bevilling, der udfærdiges i Overensstemmelse med de hidtil gældende regler.

Den bevilgende Myndighed er berettiget til at indkalde Parterne til personligt Møde.

§ 66. Ved Separation eller Skilsmisse bortfalder det mellem Ægtefællerne bestaaende Formuefællesskab, og Boet deles efter de for saadan Deling i Almindelighed gældende Regler. *Stk. 2.¹⁰* (ophævet).

§ 67. Dømmes der til Skilsmisse, og foreligger der Forhold, hvorved den ene Ægtefælle groft har krænket den anden, kan der efter Paastand tilkendes Sagsøgeren en Godtgørelse, der fastsættes efter Billighed under Hensyn til begge Parters økonomiske Kaar og de øvrige Omstændigheder. Godtgørelsen fastsættes til en samlet Sum eller en periodisk Ydelse. Kravet maa fremsættes under Skilsmissesagen.

Paa samme Maade kan der, naar Skilsmissebevilling er meddelt efter en Separation, der er givet under Forhold, hvorved den ene Ægtefælle groft har krænket den anden, tilkendes denne en Godtgørelse. Retssag herom maa rejses inden 6 Maaneder efter Skilsmissebevillingens Meddelelse.

§ 68. Bestemmelse om, hvorvidt den ene Ægtefælle i Separationstiden skal bidrage til den andens Underhold, og om Bidragets Størrelse træffes ved Bevillingen eller Dommen, for saa vidt den ikke helt eller delvis henskydes til Overøvrighedens senere Afgørelse. Ved Afgørelsen tages der Hensyn til, i hvilket Omfang den, der ønsker Bidrag, selv kan skaffe sig et efter sine Livsforhold tilstrækkeligt Underhold, og hvorvidt den anden Part efter sine økonomiske Kaar, derunder sin Erhvervsevne, og de øvrige Omstændigheder formaar at udrede Underholdsbidrag. Den Ægtefælle, hvem Skylden for Separationen væsentlig paahviler, maa der ikke tillægges noget Bidrag medmindre ganske særlige Grunde taler derfor.

Underholdsbidrag kan, hvor Omstændighederne taler derfor, paalægges for en Tid, der ligger indtil 3 Aar forud for Fremsættelsen af Kravet.

§ 69. Ved Skilsmisse træffes der, efter de samme Regler som i forrige Paragraf angivet, Bestemmelse om Ægtefællernes Underholdspligt overfor hinanden, dog at Bidrag i Almindelighed ikke kan tillægges den, hvem Skylden for Skilsmissen væsentlig paahviler.

Underholdspligten bortfalder, hvis den berettigede indgaar nyt Ægteskab.

§ 70. Bestemmelse om, hvorledes i Tilfælde af Separation eller Skilsmisse Forældrenes Pligt til at underholde deres Børn skal fordeles mellem dem, træffes ved Bevillingen eller Dommen, for saa vidt den ikke helt eller delvis henskydes til Overøvrighedens senere Afgørelse.

Ved Fordelingen tages der Hensyn til Forældrenes økonomiske Forhold, derunder deres Erhvervsevne, og deres øvrige Livsforhold. Den, som ikke opfylder sin Del af Underholdsbyrden gennem Underhold af Børn, som den har hos sig, kan det efter Begæring af den anden Ægtefælle paalægges at udrede Underholdsbidrag.

§ 71. Bestemmelse om Underholdsbidrag til Børnene træffes kun indtil videre, og ny Afgørelse kan senere træffes af Overøvrigheden paa en af Ægtefællernes Begæring, naar Børnenes Tarv tilsiger det.

Bestemmelse om Underholdsbidrag til Ægtefællen kan senere ændres af Overøvrigheden paa en af Ægtefællernes Begæring, naar Forholdene væsentlig har forandret sig, og Omstændighederne i øvrigt taler derfor; dog kan det ved Dommen eller Bevillingen fastslaas, at Afgørelsen skal være endelig.

§ 72. Er der mellem Ægtefæller med forestaaende Separation for Øje truffet Aftale om Fordeling af Formuen, om Godtgørelse (jfr. § 67) eller om Underholdspligt overfor Ægtefællen eller Børnene enten for Separationstiden eller tillige for tiden efter en mulig paafølgende Skilsmisse, kan aftalen ved Dom erklæres for helt eller delvis uforbindende for en Ægtefælle, hvis den skønnes aabenbart ubillig. Samme Regel gælder om Aftale med forestaaende Skilsmisse for Øje. Krav om en Aftales Omstødelse maa gøres gældende under Separations- eller Skilsmissesagen eller, hvor Afgørelsen træffes ved Bevilling, inden 1 Aar efter dennes Meddelelse.

Aftale mellem Forældrene om Fordeling af deres Underholdspligt overfor Børnene skal derhos ikke være til Hinder for, at der senere paa Begæring træffes anden Afgørelse af Overøvrigheden, naar Forholdene væsentlig har forandret sig, eller naar Aftalen strider mod Børnenes Tarv.

§ 73. Til Inddrivelse af de i §§ 68, 69 og 70 omhandlede Underholdsbidrag kan de Retsmidler anvendes, som er hjemlet med Hensyn til forladte Hustruer og de hos disse værende Børn, dog at Afsoning ikke kan anvendes for de Hustruen paalagte Bidrag til Mandens Underhold.

De en frasepareret eller fraskilt Ægtefælle tilkommende Underholdsbidrag bliver at udrede forud for hver i Bevillingen eller Dommen fastsat Periode, for saa vidt andet ikke er bestemt.

§ 74.⁶⁾ (ophævet).

§ 75. Hvis Ægtefæller, som er blevet separeret, genoptager Samlivet, bortfalder Separationens Virkninger for Fremtiden.

Kapitel VII. Forskellige Bestemmelser.

§ 76. Forinden Bevilling til Separation eller Skilsmisse meddeles eller Sag anlægges, skal der under Ægtefællernes personlige Møde forsøges Mægling mellem dem om Fortsættelsen af det ægteskabelige Samliv. Mæglingen foretages af Overøvrigheden, hvis begge Parter ønsker det, eller de ikke hører til samme Trossamfund, men ellers af Præsten.

Forinden Bevilling til Separation eller Skilsmisse meddeles, skal der tillige af Overøvrigheden forhandles med Parterne om Vilkaarene for Separationen eller Skilsmissen.

Mægling og Vilkaarsforhandling skal efter Bemyndigelse af Overøvrigheden paa dennes Vegne kunne foretages af Underøvrigheden.

⁵⁾Mægling og Vilkaarsforhandling foretages samlet med begge Ægtefæller og foregaar paa det Sted, hvor den Ægtefælle, fra hvem Separation eller Skilsmisse søges, bor eller opholder sig. Dog kan disse Handlinger foretages særskilt med hver af Ægtefællerne, saafremt en af Ægtefællerne bor eller opholder sig udenfor Færøerne, hvorhos Amtmanden, saafremt det vil volde uforholdsmæssig store Vanskeligheder for Ægtefællerne at møde samlet til Mægling eller Vilkaarsforhandling, kan tillade, at Mægling og Vilkaarsforhandling foretages særskilt med hver af Ægtefællerne.

⁵⁾Nærmere Regler for Foretagelsen af Mægling og Vilkaarsforhandling fastsættes ved kongelig Anordning. Saafremt en Ægtefælle, trods Tilsigelse fra vedkommende Myndighed, undlader at give Møde til Mægling eller Vilkaarsforhandling, kan der af vedkommende Overøvrighed idømmes Ægtefællen en Bøde fra 10 til 500 Kr., der tilfalder Statskassen.

Mægling og Vilkaarsforhandling bortfalder for den Ægtefælle, der ikke har Ophold her i Landet.

§ 77.¹¹⁾ Er Ansøgning om Separation eller Skilsmisse indgivet, eller er der anlagt til Opnaaelse af Separation, Skilsmisse eller Ægteskabs Omstødelse, har Overøvrigheden, naar en Ægtefælle herom fremsætter grundet Begæring, at give den anden Tilhold om ikke at forrykke Fællesboets Stilling, indtil Spørgsmaalet er afgjort.

Overtrædes Tilholdet, eller er der begrundet Frygt for, at Tilholdet vil blive overtraadt, kan Ægtefællen straks begære Bosondring.

Desuden kan Overøvrigheden fra det i 1ste Stykke angivne Tidspunkt, naar Omstændighederne særlig taler derfor, paa en Ægtefælles Begæring midlertidig tillade Ophævelse af Samlivet samt foranstalte Underholdsbidrag paalagt den anden Ægtefælle saavel til den begærende selv som til de hos denne værende Børn, alt i Overensstemmelse med de i denne Lov indeholdte Regler om Underhold.

§ 78. Ved kongelig Anordning træffes Bestemmelse om, hvilket Steds Overøvrighed de Beføjelser skal tilkomme, som i denne Lov er tillagt Overøvrigheden.

§ 79. For militære Personers Indgaaelse af Ægteskab gælder kun de i denne Lov indeholdte Betingelser.

§ 80. Loven er uden Indflydelse paa de særlige Regler om Ægteskabs Indgaaelse for fremmede diplomatiske eller konsulære Embedsmænd her i Landet.

Ikke heller kommer Bestemmelserne i Lovens Kap. III og IV til Anvendelse ved Indgaaelse af Ægteskab for de danske diplomatiske og konsulære Embedsmænd i Udlandet.

§ 81.¹²⁾ (ophævet).

§ 82. De i nærværende Lov indeholdte Regler om Underholdspligt gør ingen Forandring i de efter Fattiglovgivningen gældende Regler om en Persons Pligt overfor det offentlige til at forsørge sin Ægtefælle eller sine Børn.

§ 83. Den, som uberettiget røber, hvad han ved Udøvelsen af sit Hvervs efter denne Lov er kommet til Kundskab om vedrørende private Forhold, straffes med Bøder eller Fængsel.

Kapitel VIII. Overgangsbestemmelser.

§ 84. Denne Lov træder i Kraft den 1. Januar 1923, for Færøernes Vedkommende dog først den 1. Juli 1923.

Ved kongelig anordning skal der derhos for Færøernes Vedkommende kunne fastsættes de Ændringer og Tilføjelser til Loven, som Øernes særlige Forhold maatte kræve, efter at Lagtingets Betænkning forinden er blevet indhentet.

§ 85. Adgangen til at indgaa nyt Ægteskab efter tidligere erhvervet Skilsmisse bedømmes efter denne Lovs Regler.

Dog skal den Kvinde, som før Lovens Ikrafttræden har opnaaet Skilsmisse og Tilladelse til at indgaa nyt Ægteskab, være berettiget hertil uden at behøve at afvente de i Lovens § 16 foreskrevne Frister.

§ 86. Er der før Lovens Ikrafttræden iværksat Lysning, skal vedkommende Brudefolk i et Tidsrum af 3 Maaneder fra Lysningen være berettigede til at indgaa Ægteskab, dog at den i § 22 foreskrevne Prøvelse af Ægteskabsbetingelsernes Tilstedeværelse da bliver at foretage før Vielsen.

§ 87. Et Ægteskab, der er indgaaet før Lovens Ikrafttræden, kan ikke omstødes, medmindre det efter

baade da gældende Ret og nærværende Lov kan kendes ugyldigt eller omstødes.

Omstødes det, kommer de i nærværende Lov fastsatte Regler om Virkningen af Ægteskabs Omstødelse til Anvendelse.

§ 88. Ægtefæller, der før Lovens Ikrafttræden er blevet separeret, skal være berettigede til at opnaa Skilsmisse efter Lovens § 54.

§ 89. Er der før Lovens Ikrafttræden anlagt Skilsmissesag eller Sag om Ægteskabs Ugyldighed, eller er der indgivet Begæring om Skilsmisse eller Separation, kommer ældre Rets Regler til Anvendelse paa Forholdet.

§ 90. Loven kommer til Anvendelse paa alle Sager eller Andragender angaaende Separation eller Skilsmisse, der rejses eller indgives efter Lovens Ikrafttræden, selv om den Omstændighed, hvorpaa Separations- eller Skilsmissekravet støttes, ligger forud for Lovens Ikrafttræden.

§ 91.⁵⁾ Fra denne Lovs Ikrafttræden ophæves D.L. 3die Bog, 16de Kapitel, Art. 1-4, 8, 10, 15, 16, Nr. 1-8; D.L. 6te Bog, 13de Kapitel, Art. 2 og 16; for Færøernes Vedkommende N.L. 3. Bog, 18. Kapitel, Art. 1-4, 8, 10, 15, 16, Nr. 1-8; N. L. 6. Bog, 13. Kapitel, Art. 2 og 16; Fr. 5. Marts 1734; Fr. 29. Maj 1750; Fr. 18. December 1750; Fr. 23. Maj 1800, 1ste Afdeling § 1; Fr. 18. Oktober 1811; Pl. 10. Februar 1818; Fr. 30. April 1824 §§ 1-7, 9, 11, 12 og 14-19; Fr. 23. Maj 1827; Fr. 11. Sept. 1839 § 16; L. 13. April 1851 §§ 1-8, § 9, 1ste Pkt.; Fattiglov 9. April 1891 § 42; for Færøernes Vedkommende Lov om Fattigvæsenet paa Færøerne af 10. April 1895 § 54. L. nr. 131 af 27. Maj 1908 §§ 1 og 14.

Endvidere bortfalder, hvad der i øvrigt i Lovgivningen maatte være stridende mod denne Lov.

- 1) Ændret ved lov nr. 313 af 10. juni 1976, som ikraftsat ved kongelig anordning nr. 14 af 12. januar 1979.
- 2) Ændret ved lov nr. 141 af 13. april 1938.
- 3) Ændret ved lov nr. 66 af 15. marts 1947.
- 4) Ændret ved lov nr. 248 af 10. juni 1960.
- 5) Ændret ved kongelig anordning nr. 217 af 16. maj 1923.
- 6) Ændret ved lagtingslov nr. 142 af 8. oktober 1992.
- 7) Ændret ved kongelig anordning nr. 272 af 14. maj 1986.
- 8) Ændret ved lov nr. 127 af 15. april 1930 med senere ændringer.
- 9) Ændret ved lov nr. 88 af 15. marts 1939.
- 10) Ændret ved kongelig anordning nr. 469 af 24. september 1984.
- 11) Ændret ved lov nr. 57 af 18. marts 1925.
- 12) Ændret ved lov nr. 140 af 25. maj 1956.